

Vín, reyðsokkar og tað absurda á Skype

VILJA VÍSA Á TAÐ ABSURDA Í OKKARA SANNLEIKUM

Tá ið tú ert 27 ár, so eigur tú at hava eini tvey børn, helst eina út-búgving, eitt hús og eina kettu sum elskar findus-mat. Tað er sum, at tað verður sett spurnartekin við tín eksistens, siga Sóley & Katrin, nýggja føroyska listaparið við sansi fyri tí stuttliga og absurda

TIÓÐHILD PATURSSON

Onnur so sveimandi og markaleys. Hon er fri og ger tað henni lystir, mest fyri sína egnu gleði og sín egna stuttleika, men eisini fyri, at kannandi eygleiða tey aftursvar, hon møtir í fólki. Hin eisini sveimandi, men inni í sínum egna høvdi, við smáum avbrotum í tankastreyminum, við varligum men avgjörðum ikastum til okkara veruleika. Avgjörðum, men avgjört eisini skemtiligum; sum hon av og á vaknar frá tankamjørkanum og minnst, at lívið er bara ein stuttlig tekniseria – tekniserian, sum hin fyrra livir sín gerandisdag so livandi í, og sum vit onnur onkuntið gloyma er ein skemtirøð.

Tær báðar eru tær tvær síðurnar av nýggja parlagnum »Sóley og Katrin«. Nei, hetta er ikki eitt soverðið parlag, sum vil skrásetast, men eitt óskrásett listarligt parlag – ein lista-DUO, sum tey kulu kalla tað. Ein leikbólkur siga onnur.

Hitt vit mangla eitt føroyskt orð fyri

Av og á hendir tað, at vinfólk, sum tú hevur kent so at siga alt lívið, finna saman – hetta er møguliga serfør-

oyskt, og vit áttu heilt víst at funnið eitt serføroyskt orð fyri hetta. Tað er eitt mál fyri málnevndina – ja, eg royndi at finna uppá okkurt, men tankarnir vildu ikki hugsa (takk fyri vøkru og greiðu vendingina Kaj Leo, eg skyldi tær einal). Fyrstu ferð tú hittir hesi bæði vinfólkini aftur, saman og forelskaði, so hendir eitt av tveimum: Tú hugsar:

Sjálvandi! Orsaka, góðu vinfólk, at eg ikki kom í tankar um hetta og førði tykkum saman fyrr. Tað hevði spart tykkum so nógva stríð, so nógva sminku, so nógvar øl, so nógvar biograftúrar, so nógvar biltúrar, so nógvar bókasavnsvitjanir, ella hvat enn tit gera, tá ið tit eru úti og leita eftir einum potentiellum maka.

Tú hugsar: Ha? Hatta hevði eg ikki sæð koma, og eg síggi tað enn ikki. Hatta fer ongantið at ganga. Hon er alt ov 'soleiðis' og hann fer ikki at orka fyri 'hinum tú veitst'. Ella hann er alt ov 'so' í mun til hansara 'so'. Nei, hatta fer ongantið at ganga!

Ómaka parið

Eftir míni egnu (ósígnifikantu) statistisku uppgerð, so eru tað tey í bólki tvey, sum eydnast. Møguliga tí, at tey hava funnið okkurt í hvør øðrum, sum vit onnur ikki síggja.

»Sóley og Katrin« eru eitt slíkt

par. Tað var óvæntað og onkusvegna óveruligt, men at síggja tær báðar hinumegin skypeskermin, tosandi um alt tað tær leggja ætlanir um, fekk meg at gleðast og at gleða meg, til alt tað tær báðar hava at bjóða okkum øðrum, sum alt ov ofta goyma at lívið (eisini) er ein skemtirøð.

Absurdir sannleikar

– Vit vilja vísa á tað absurda í summum av teimum sannleikunum sum finnast í okkara samfelag, siga tær báðar so samdar. Tær báðar fáast við tað man kallar Performing Art, eitt savnandi hugtak, sum í teirra føri fevnir um alt frá sosialrealismu, politiskum absurdum teatri, kabarett og møguliga onkrum sangi. Tær framføra til Vetrarljós 2016 og tað tilfarið er skrivað sum sketjir; tær vilja tó ikki binda seg fastar í nakran ávísan form.

– Møguliga vit einaferð fara at skriva eitt soverðið teaturmanuskript við einum klassiskum dramatiskum vendipunkti, møguliga ikki, siga tær.

Orsøkin til, at tær arbeiða í so leysum formi, er sambært teimum sjálvum serliga fyri at leysríva seg frá teirru figgjarligu mylluni, sum oftast kann vera púra drenandi fyri tað kreativa arbeiðið.

Framhald á næstu síðu

